

日本の思い出

Galatea Ș.

**An III, specializarea *Limba și literatura japoneză-Limba și literatura engleză*, Litere, UBB
Mobilitate studentescă: Universitatea Kanagawa (septembrie 2022 –februarie 2023)**

Era pentru prima oară când urma să zbor și, de fapt, zburam spre visul meu sau, mai bine spus, ceea ce cunoșteam pe atunci sub numele de „Vis”: să mă „întâlnesc” cu Japonia, să cunosc acea cultură de care mă îndrăgostisem cu ani în urmă, să calc pe acel pământ îndepărtat și fermecător, la nu mai puțin de 10.000 km de casă.Cu toate acestea, sentimentul care predomina pe fundalul conștiinței mele nu era nici pe departe unul de împlinire sau fericire, de reușită, de a urma, prinde și înnoda armonios acea panglică sub forma unei promisiuni îndeplinite cu visul meu...

Vending machine

Îmi amintesc cum, pășind pentru prima dată pe pământ nipon în aeroportul Narita, senzația care îmi făcea sălaşul în interiorul meu era că încă mă aflu într-o stare de tranziție; încă nu am făcut cunoștință cu Japonia, nu ne-am înclinat respectuos, nu am făcut politicos schimb de nume. Mă regăseam, mai degrabă, într-un loc ce părea a fi un haos, atât de bine organizat cu toate acestea, un control care nu îmi mai găsea sfârșitul (restricțiile COVID, verificări obligatorii și necesare în aeroporturile japoneze în septembrie 2022).

Prima conversație –care mi-a rămas imprimată în memorie de atunci – a fost cea cu tânăra din aeroport care urma să îmi emită *residence card*-ul. Cu japoneza vorbită încă puțin exersată și după o vacanță de vară petrecută doar în pregătiri pentru plecare (fără recapitulări), m-am străduit să fiu cât mai coerentă posibil. Funcționara m-a ascultat și s-a străduit să înțeleagă ceea ce încercam eu să îndrug într-o japoneză cât mai simplă, în mare corectă, dar foarte rigidă, acea japoneză de manual care m-a bântuit de-a lungul celor 5 luni petrecute în această nouă lume. Alternam și limba engleză în discuția cu ea. M-a întrebat dacă doresc ștampila care atestă că voi putea lucra în Japonia și am răspuns afirmativ. Eram fermecată de profesionalismul și răbdarea de care dădea dovadă. Mi-a explicat faptul că numele meu de familie conține un caracter special, care nu exista în baza de date a aeroportului, așa că va trebui să îmi emită cardul omițând diacritica. În ton pesimist, m-am gândit că acest lucru va aduce deja multe probleme ulterioare, dar cu timpul s-a dovedit că lucrurile nu au stat chiar așa. Bineînțeles că am răspuns mulțumind și zâmbind, iar apoi m-am îndreptat spre Bianca și Antonia (colegele mele de an, ce beneficiau de aceeași mobilitate studentescă) care trecuseră de această etapă. Când, în final, am terminat cu bine cu toate aceste procese și formalități, ne-am îndreptat spre ieșirea din aeroport.

Cu chiu cu vai, am reușit să scoatem bani de la un ATM, având de-a face pentru prima oară cu taxele de la bancomatele nipone. Ne-am folosit *residence card*-urile pentru a obține o reducere substanțială pentru biletul de *limousine bus* care urma să ne lase în Yokohama Station. Am urmat cu rigurozitate instrucțiunile date de cei responsabili de la Centrul Internațional al

Universității Kanagawa, întrucât aceștia ne-au rugat să nu optăm pentru tren, existând o șansă mult prea mare de a ne rătăci. Așa că am ales, așa cum ne-au sugerat, *limousine bus*-ul, care pleca din fața aeroportului. Odată ce am reușit să cumpărăm biletele, după ce l-am derutat extrem de tare pe angajatul care ni le-a vândut, am început să căutăm linia la care urma să vină autobuzul. Atunci, pentru prima dată, ieșind din aeroport, am văzut un *vending machine* nipon. Pentru cei mai mulți oameni, asta poate fi ceva obișnuit, deloc senzațional, dar pentru mine a fost primul lucru memorabil din Japonia. Mi se părea atât de interesant cum, la 2 m de la ieșirea aeroportului, se găsea un automat. Comparând cu Viena, unde avusesem escală sau cu București, de unde plecasem, asta era ieșit din comun. Bineînțeles că așteptasem de ani să încerc renumitele *vending machine*-uri japoneze, așa că gândul meu stătea doar la ce băutură să aleg și nu la *limousine bus*-ul care urma să ne ducă la ceea ce am numit pentru 5 luni „acasă”. Încă nu îmi ieșeam din transa *vending machine*-ului care picase la țanc. Am ales o băutură de piersici și am decis că eu voi avea grijă de bagaje, pe care le dusesem înainte la linia potrivită împreună, în timp ce fetele cumpărau băuturile. Am păstrat prima sticlă cumpărată de la acel *vending machine* pentru 5 luni pe masa mică din camera mea. Voiam să o aduc acasă, fiind una dintre primele mele amintiri din Japonia, dar această dorință nu s-a materializat.

Kuritaya Akademeia

În *limousine bus* am înțeles pentru prima oară ce înseamnă a face liniște cu adevărat în mijloacele de transport în comun din Japonia. Ploua atât de liniștitor și apa se prelingea lin peste geamurile autobuzului. Priveliștea nu era una deosebită: clădiri industriale pe un fundal gri. Cumva, priveliștea se potrivea cu bătălia care se dădea în interiorul meu. Îmi dorisem să ajung în Japonia atât de tare, iar acum, când eram acolo, nu simțeam nimic special, chiar dădeam dovadă de anxietate, nesiguranță și 不安, mă întrebă încontinuu: este oare în regulă ceea ce se întâmplă? Îmi era frică?

Pe tot parcursul drumului a plouat în paralel cu gândurile mele care se zbăteau și duelau în căutarea unei liniști interioare demult pierdute. Singurul lucru pe care mi-l aduc aminte din Yokohama, pe parcursul aceluia drum, erau copacii atât de frumoși și armonios crescuți. M-am îndrăgostit de copacii japonezi, adunând o colecție vastă de poze cu aceștia. Trăsăturile lor diferite față de copacii din România parcă reflectau o diferență culturală până și la nivelul naturii: cât de elegant se răsfrângeau crengile acestora, cum părea că ei veghează asupra pământului unde fuseseră plantați, frunzele lor interesante și superbe. Ajunse în Yokohama, într-o zonă asemănătoare unui tunel, am întâlnit primii studenți care veniseră în același program de mobilități studențești. Cum ne-am dat seama de acest lucru? În primul rând, eram singurii străini care coborâseră în acea stație și am început să intrăm în vorbă. Fuseserăm aparent în același autobuz în tot acest timp. Ajutându-ne reciproc, am ajuns într-o clădire unde am început să întrebăm de unde putem lua un taxi, dar nici până în ziua de astăzi nu știm ce ne-a spus doamna amabilă de la informații și ceilalți oameni pe care îi întrebaserăm, întrucât nu prindeam decât părți din ceea ce ei încercau să ne comunice. Prima oară când am intrat într-un *conbini* a fost chiar atunci. Intraserăm în *Lawson* pentru a căuta o cartelă de telefon de care aveam nevoie pentru a putea avea internet și a ne descurca mai ușor să găsim un taxi. Prima întrebare pe care i-o pusesem domnișoarei de la casă a fost: „Puteți vorbi în limba engleză?”, iar ea a răspuns cu obișnuitul „Nu prea pot.” Așa că, într-o japoneză experimentală, ne-am făcut înțelese legat de cartelă, care nu se găsea în interiorul aceluia *conbini*, dacă bine îmi amintesc. Doamna de la informații ne-a condus unde am bănuțit că se aflau taxi-urile și unde într-adevăr opreau acestea.

Am coborât cu greu bagajele pe care le aveam pe niște scări rulante, iar, dacă nu mă înșel, unul dintre cele pe care le pusesem pe scări s-a răsturnat zgomotos. O pată sonoră care a perturbat imaculata liniște și ordine japoneză. Am reușit să luăm un taxi care ne-a dus până la cămin. Interiorul unui taxi japonez este atât de diferit față de cel al unui taxi occidental: dantelă albăși scaune tapițate în material de asemenea alb, fin și fără niciun fel de scamă sau pată. Șoferul este îmbrăcat în uniformă elegantă, cu mănuși albe și nu vorbește absolut deloc pe drum, în general. Având bagaje foarte mari, portbagajul nu s-a închis cum trebuie și întregul drum am trăit cu panica faptului că bagajele ar fi putut zbura efectiv în plină stradă în orice moment. Cu toate acestea, am ajuns cu bine la cămin și am aflat ce înseamnă să trăiești în Kuritaya Akademeia.

Căminul părea o clădire foarte ciudată din punct de vedere arhitectural, avea un fel de construcție geometrică neobișnuită. Am aflat mai târziu de la Nico (un coleg german de pe același etaj și student la arhitectură) faptul că schița căminului a fost proiectată de un fost student al Universității Kanagawa. Din punctul lui Nico de vedere, ca arhitect aveai nevoie de mai multă experiență pentru a putea proiecta un asemenea plan.

În interior am fost informați legat de regulile interioare ale căminului și am primit cheia camerei. A416. Camera mea era A416. Ce înseamnă A416 în căminul Kuritaya Akademeia?! Înseamnă că locuiești la etajul 4 al corpului A, camera 416. Turul căminului ne-a fost făcut mie și Biancăi de studenta care se ocupa de corpul A, Momoka-さん. Pentru noi era impresionat cum poate un cămin să arate atât de modern la interior, cu atâtea facilități, pot-uri pentru odihnă, relaxare, socializare, cameră de fitness cu mese pentru jucat tenis de masă și diferite studio-uri (dintre care Studio 4, care era studioul de muzică, a fost locul în care am petrecut poate mai mult timp decât în propria cameră). Etajul 4 al corpului A și camera mea au fost ultimele lucruri pe care le-am văzut în urma aceluia tur. În cei 7 metri pătrați erau strictul necesar: un pat cu rafturi pentru depozitare în partea inferioară, A.C., o măsuță pliantă extrem de mică ce avea un singur dulăpior atașat și un scaun minuscul. Nu există niciun dulap pentru haine, ci doar o poliță de lemn cu o bară metalică dedesubt. Strictul necesar. Am iubit acea cameră.

Tot ce ne doream era o baie bine meritată. Dușurile japoneze, precum și toaletele sunt foarte diferite față de cele occidentale și nu am ratat ocazia de a apăsa copilăros pe toate butoanele de care acestea dădeau dovadă.

În seara aceea, am rugat-o pe Momoka-さん să meargă cu noi la *Daiso*, pentru a ne cumpăra cele necesare, am învățat să fim minimaliste: eu am trăit cu bolul și bețele cumpărate de la *Daiso* toate cele 5 luni și cu un singur pahar cumpărat ulterior. Momoka-さん și prietena ei din Coreea ne-au însoțit la *Daiso* și *Create*. *Create* era magazinul de suflet al tuturor studenților care locuiau în Kuritaya Akademeia, pentru că se afla la o distanță de 5 minute de mers pe jos față de cămin. După ce am înțeles ce înseamnă *Daiso*, ne-am întors spre cămin, intrând și la *Create* înainte. Pentru mine și Bianca, șocul a venit din modul în care angajații interacționau cu noi. Persoane care probabil erau fie de aceeași vârstă cu noi, fie mai în vârstă, ne respectau și ne tratau extrem de politicoasă. Un șoc cultural cu care nu ne-am putut obișnuipotea decât luni mai târziu. Atunci când ne-am întors la cămin, a avut loc o petrecere de cunoaștere a studenților. Era 2 septembrie atunci. Eram foarte anxioasă, mă speria foarte tare gândul că trebuie să fac cunoștință cu atât de multă lume din diferite țări, dar lucrurile chiar au decurs surprinzător de bine, pentru că toată lumea era foarte prietenoasă. Petrecerea a avut loc în Studio 1, care era primul studio cum intram în cămin. Studio 1 era o cameră spațioasă deschisă 24/7. Acolo studiau

mulți studenți sau abuzau de televizorul enorm și canapeaua foarte confortabilă pentru a se uita la diferite *show*-uri. Petrecerea s-a terminat repede, iar eu aveam de despachetat absolut totul. Camera mea era un haos. Pe atunci nu înțelesesem că inima mea avea să se rupă ireparabil părăsind Kuritaya Akademeia.

Yokohama

Exact cum spunea motanul lui Sōseki în cartea acestuia, dacă ar fi fost să povestească absolut tot ce se întâmpla în 24 de ore, tot atât i-ar fi luat cititorului să ...citească. La fel, 5 luni sunt foarte greu de comprimat în câteva rânduri superficiale, dar mă voi strădui să povestesc câteva dintre amintirile de preț trăite în Japonia, lăsând deoparte multe alte amintiri dragi.

Pe 5 septembrie, s-a organizat o ieșire comună la *karaoke*. A fost prima oară când am înțeles ce înseamnă „viața de noapte” în Japonia. Poate 30 de studenți (sau poate chiar mai mulți) de toate naționalitățile mergând pe străzile din Yokohama, într-un lanț care părea interminabil, într-o seară de septembrie. *Maneki Neko* a fost singurul *karaoke* pe care l-am încercat de-a lungul întregii șederi în Japonia. De ce? *Maneki Neko* avea o ofertă de nerefuzat pentru studenți: pentru 770¥ puteam cânta până la 5 dimineață, când avea loc închiderea, beneficiind și de 飲み放題 pentru *soft drink*-uri. *Maneki Neko* se afla în imediata apropiere de Yokohama Station. După ce apunea soarele, Yokohama Station se transforma într-un fel de stup de albine care mustea de oameni și agitație. Lumini ca în filme, clădiri care se întreceau în înălțime, restaurante numeroase deschise până târziu, totul aducea aminte de Tokyo așa cum îl știam noi de pe micile ecrane. Noi, ca niște copii care văd pentru prima oară jucării, priveam –cu ochi lucitori– luminile și atmosfera acestui oraș în care urma să trăim aproape jumătate de an: era o nouă lume. În acea

seară, într-o cameră de *karaoke* mică, dar foarte drăguță, am făcut cunoștință cu Kaka și Yui (prietene din China), Anja (Germania), Sergi (Spania) și Naoki. Sergi și Naoki au rămas prietenii mei dragi și încă păstrăm legătură, iar pe Kaka și Yui încă le îndrăgesc foarte mult, chiar dacă vorbim mai rar. A fost una dintre cele mai frumoase amintiri pe care le am din Japonia: cum 6 oameni care nu se cunoșteau aproape deloc au putut să se distreze așa de bine împreună.

Prima oară când am descoperit Yokohama, cu adevărat, a fost totuși pe cont propriu. După 2 zile de la „ieșirea karaoke”, am decis să mergem în campus pentru primă oară, pentru a putea scăpa de partea de birocrație: documente de completat, ridicarea cardului de student, semnături de oferit etc. Campusul se afla în Minato Mirai. Neavând bursă, aveam responsabilitatea de a ne gestiona banii cu atenție, așa că încercam să economisim cât de mult puteam. Nici Bianca și nici eu nu am luat niciodată autobuzul sau trenul spre facultate. Acest lucru nu m-a deranjat însă, dimpotrivă; mi-a plăcut faptul că puteam povesti pe drum cu diferiți studenți și să admir orașul. Minato Mirai era un fel de familie de *skyscrapers*: toate clădirile erau impresionant de înalte, dar își păstrau, în general, eleganța. Părea un fel de New York în stil *business* japonez. De fel, eram mai mult impresionată de natură decât de astfel de lucruri, însă Minato Mirai m-a surprins până și pe mine. La întoarcere, fetele au decis să meargă direct la cămin, dar eu nu mă săturasem de Yokohama și niciodată nu am reușit să mă satur de acest oraș. Pentru că nu am avut cartelă de telefon deloc cât timp am stat în Japonia, deci nu am putut

dispune de internet, am fost nevoită să mă folosesc de *wi-fi* tot timpul și să învăț multe *trick-uri* pentru a mă putea descurca. Personal, pentru mine a fost o gură de aer să nu trebuiască să depind de telefon întotdeauna. Voiam să explorez Yokohama și să ajung la un anume magazin, dar ceea ce nu am luat în calcul este faptul că nu aveam nici baterie suficientă și nici măcar ceas la mine. *Curfew*-ul era la ora 00:00. În drum spre magazin, am oprit în diferite locuri care mi se păreau interesante, am încercat să explorez cât mai mult din ceea ce era în jurul meu, să absorb totul: localuri, oameni care lucrau ca vânzători în interiorul propriilor magazine, parcurile curate, natura din interiorul orașului, oamenii pe bicicletă, pietonii, mașinile și străzile aglomerate. Am mers pentru câțiva kilometri până ce am ajuns la magazinul de care eram interesată, dar am aflat de la vecina domnului care lucra acolo – faptul că în ziua respectivă închisese mai repede. Eram la 7 kilometri distanță de cămin. Nu mai prea aveam baterie la telefon, nu îmi aminteam exact drumul de întoarcere. Se întunecase și începuse să plouă abundant. Cumva am reușit să mă întorc în zona Minato Mirai, dar, fiindcă toate clădirile se asemănau între ele, nu am putut găsi campus-ul. M-am folosit de hărți expuse pe stradă, am căutat reprezentanța Porsche care era punctul meu de reper și, în final, am găsit campus-ul unde aveam internet. Mai aveam 2-3% baterie. Am introdus adresa căminului pe google maps și am reușit să ajung până aproape de jumătatea drumului dintre campus și cămin, când bateria mea a murit. De atunci și până la cămin am fost ajutată să găsesc drumul spre casă de 4 japonezi de diferite vârste, care au fost extrem de politicoși și amabili. Datorită lor am ajuns cu bine înapoi la cămin. Până în ziua de astăzi nu am putut să uit amabilitatea lor. Eu eram o străină, era beznă, ploua cu găleata și vorbeam o japoneză stâlciță, însă asta nu i-a împiedicat să facă tot ce le stă în putință pentru a mă ajuta să mă întorc la cămin cu bine.

Alte amintiri din luna septembrie, octombrie și noiembrie pe care le voi trece în revistă au fost: excursiile din Kamakura, un loc atât de spiritual și liniștitor, festivalul școlar al Universității, prima excursie în Tokyo, prima zi de școală, mersul la facultate pe jos și înapoi spre cămin cu prieteni, explorarea orașului Yokohama cu bicicleta aproape zilnic, precum și multe altele.

Minato Mirai Campus și Yokohama Campus

Cursurile nu au fost partea mea favorită din Japonia, însă au fost o experiență care m-a ajutat să mă dezvolt extrem de mult în ceea ce privește limba japoneză și să pot petrece mai mult timp cu colegii mei de clasă, pe mulți dintre ei îndrăgindu-i. Singurul curs pe care îl aveam în Yokohama Campus era cursul de limbă coreeană. Prima zi de școală a fost și prima oară când am mers la cursul de coreeană pe care îl alesesem. Atunci am aflat faptul că sunt singura studentă care nu este de origine niponă și că limba de predare este strict limba japoneză. Nu am renunțat totuși la curs pentru că mi s-a părut o încercare pe care voiam să mi-o asum. Voiam să îmi aprofundez cunoștințele de limbă japoneză și mă împrietenisem cu o parte din colegi. Cu Tsukasa și Yuinko păstrez încă legătura. Cu prietenii japonezi am renunțat la titlurile onorifice precum -さん, -ちゃん, -くん.

Osaka, Kyoto, Nara

Excursia din noiembrie nu poate fi descrisă în cuvinte. Am avut ocazia să vizitez atât de multe locuri superbe, să hrănesc căprioare în Nara, să merg la Universal Studios în Osaka și să văd cu ochii mei maimuțele din Arashiyama, precum și Muzeul Yōkai, Grădina Botanică, Philosopher's Path, Templul de Aur, Templul Ryōanji, Altarul Fushimi Inari, Altarul Heian-Jingu, precum și multe alte temple și altare deosebite din Kyoto, dar și din Nara. Am avut ocazia de a obține un bilet pentru trenul Sagano, care se baza pe *sightseeing*-ul naturii din Kyoto. Eu și prietenul meu Thinh din Germania ne-am împrietenit cu Cam, care venise din Canada pentru a

vizita Japonia. Alături de Cam am vizitat Nara și Kyoto pe parcusul câtorva zile. În urma acestei excursii, am conștientizat natura duală a orașului Kyoto, care se află la granița dintre tradițional și modern. Ziua, este un oraș care amintește de o capitală puternică a trecutului, dar și o zonă turistică. Noaptea, se aseamănă paradoxal cu Tokyo: oamenii au viața foarte activă și își petrec timpul ieșind în oraș, mergând la restaurante, plimbându-se, sunt ca niște furnici care și-au pierdut drumul spre mușuroi. Aglomerația are totuși o notă diferită față de cea din Tokyo.

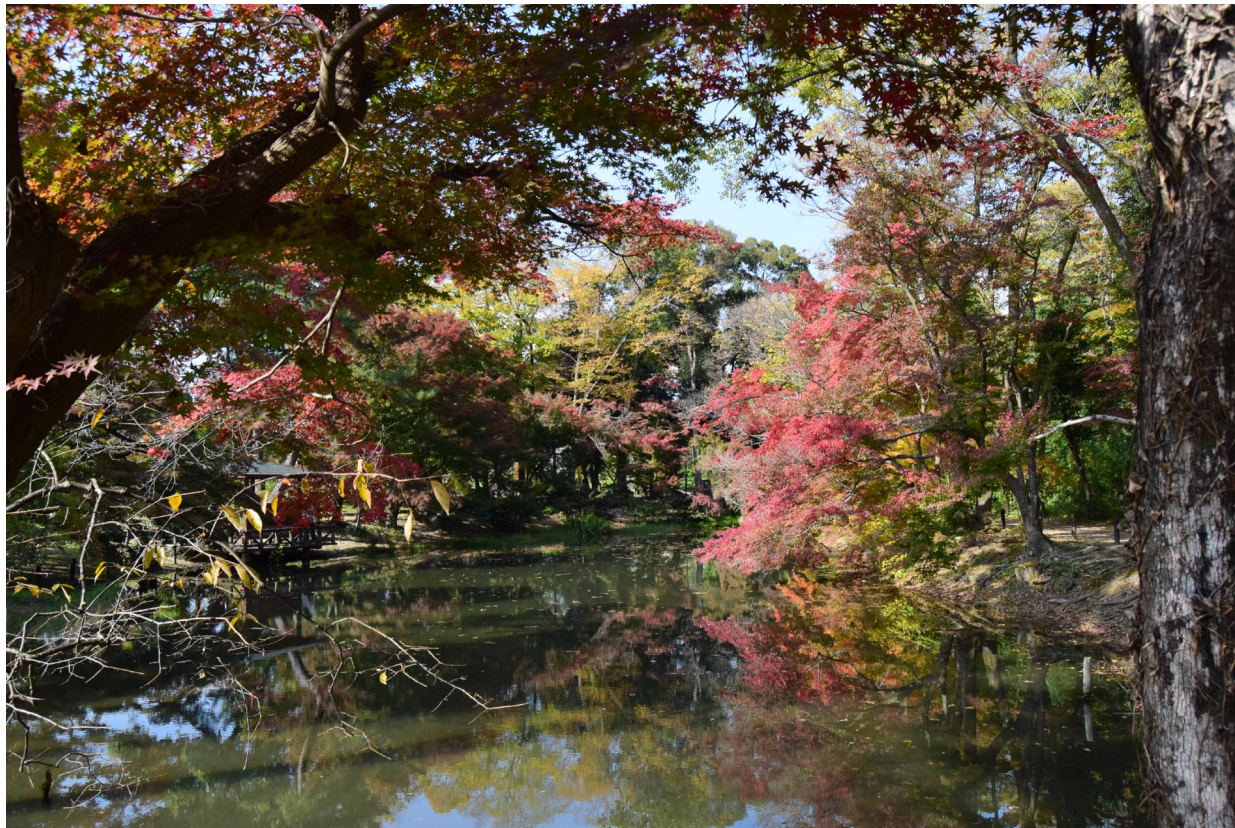

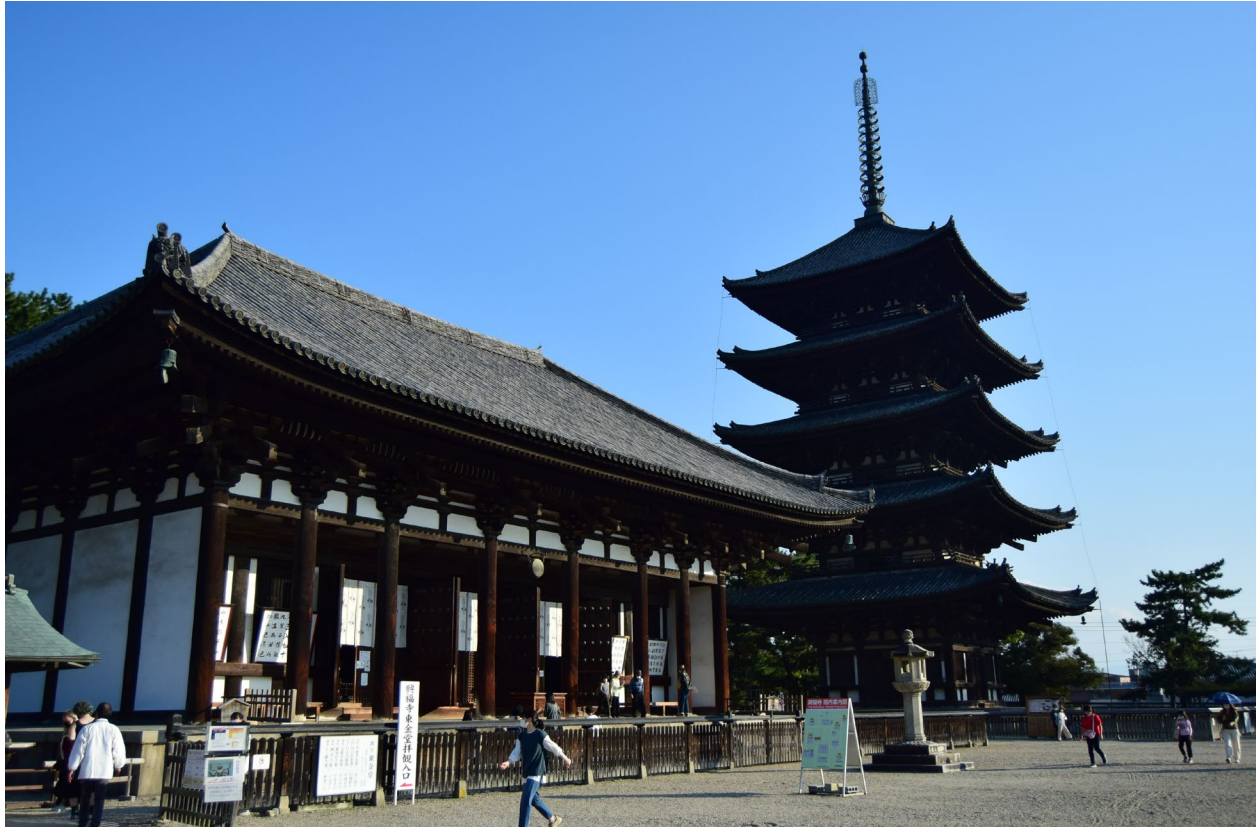

Okinawa

În decembrie am mers în Ishigaki, o insulă din Okinawa, pentru a petrece Crăciunul acolo cu prietenii noștri: Naoki, Théo (Franța), Gyuri (Coreea) și Barna (Belgia). Diferența dintre Crăciunul petrecut în Japonia și cel cu care eram atât eu, cât și Bianca, obișnuite în România era imens. În primul rând, alesesem să vizităm un loc de-a dreptul tropical în luna decembrie, erau în jur de 20°C, nu aveam pom de Crăciun sau luminițe, dar aveam oameni dragi și minunați alături de noi. Am sărbători Crăciunul în stil japonez și am vizitat multe locuri superbe. Peisajele, culorile, oceanul și toată atmosfera din Okinawa păreau de pe altă lume. Locul meu preferat a fost insula Taketomi pe care am vizitat-o într-un tur cu biciclete închiriate. Taketomi este un fel de paradis ascuns. Uitându-ma la cum nisipul despărțea oceanul în două, la culorile apei, cerului și superbitatea de nedescris a peisajului, am avut impresia, pentru câteva secunde, că sunt în cel mai frumos loc de pe pământ. Experiența mea preferată din Okinawa a fost atât a vizita Insula Taketomi, cât și a ține în brațe maimuțele din Isigaki Yaima Village.

Ianuarie

De Anul Nou ne-am adunat ca grup numeros și am mers în Kamakura, pentru a respecta tradiția japoneză. Fusese foarte frig, dar experiența a meritat pentru că am petrecut timp împreună și am avut ocazia de a ne închina și a urma tradiția niponă, lucru pe care eu una îl plănuisem încă dinainte de a merge în Japonia.

În luna ianuarie, ne-am concentrat pe sesiune și am încercat să profităm de timpul rămas împreună cu toți cei pe care îi îndrăgisem. Mergeam de două ori pe săptămână la *karaoke*, găteam împreună la cămin, ieșeam în diferite locuri cu prietenii noștri pentru a petrece cât mai mult timp cu ei. Țin minte cum prima ninsoare din Yokohama ne-a impresionat așa tare pentru că acolo era constant cald, iar frigul a lovit foarte târziu. Ningeam feeric atunci când am decis să mergem într-o seară la *karaoke*.

De anul nou chinezesc am ales să mergem în China Town.

De asemenea, Haku (China), un prieten bun, ne-a invitat la ziua lui la un restaurant chinezesc. Ne-a emoționat profund pentru că ne-a spus cum asta fusese prima dată când își petrecuse ziua de naștere cu prietenii.

În luna ianuarie am mâncat pentru prima dată *udon* și *ramen* într-un restaurant japonez.

Nagano

La final de ianuarie, am decis să facem o ultimă excursie scurtă. Am ales Nagano, pentru că voiam să vedem zăpadă adevărată pentru prima dată în Japonia. Alături de Théo și Loïc, am locuit pentru câteva zile într-o casă tradițională japoneză și am experimentat ce înseamnă să folosești *kotatsu* în frigul amețitor din Nagano. Am vizitat multe locuri frumoase și văzut maimuțe îmbăindu-se în *onsen*.

Tokyo

Nu am vizitat Tokyo atât de des, în mod surprinzător. Chiar dacă era foarte aproape de Yokohama, am ales să petrec timpul în mod diferit. Cel mai tare mi-a plăcut atunci când am fost în Tokyo în ultimele zile înainte de plecare, în luna februarie, pentru că am vizitat Ikebukuro alături de prieteni foarte dragi: Théo, Loïc, Bianca, Haku, Ieva (Latvia). Am petrecut toată ziua împreună pe străzile populate ale Tokyo-ului.

În septembrie și noiembrie am avut ocazia să vizitez și alte locuri/cartiere din Tokyo, precum Shibuya, Shinjuku, Akihabara, Harajuku alături de prieteni buni precum Thinh, Cam (Canada), Keita, Sōsuke și am avut parte de multe amintiri minunate împreună.

Ce m-a impresionat cel mai tare la Japonia au fost pe lângă noua lume pe care o descoperisem și de care mă îndrăgostisem și mai profund în urma acestei experiențe – prietenii străne pe care le-am legat și amintirile de neuitat alături de niște oameni deosebiți. A părăsi Japonia însemna a-mi frânge inima. Am fost conduse până la aeroport de prietenii noștri care ne-au îmbrățișat strâns și și-au luat la revedere plângând.